

Dansen

Kinderen spelen hier de vrede
 waarom kan dat niet altijd
 waarom zijn er muren, checkpoints
 waarom maakt men onderscheid?

Zijn er soms twee soorten liefde
 zijn er ook twee soorten haat
 en aan beide kanten God
 gekruisigd met grof prikkeldraad?

Maar als kinderen gaan spelen
 wil je meedoen op het plein
 wil je lachen, wil je springen
 durf je zelf ook klein te zijn.

Laat de kinderen weer spelen,
 de soldaten spelen mee
 hun geweren worden bloemen
 en wij dansen op de zee.

Bethlehem, 3 april 2012

AAN WELKE KANT STAAN KINDEREN?

Iedereen kent de beelden van kinderen die verdwaasd staan te kijken bij hun kapotgeschoten huis, of in een vluchtelingenkamp. Kinderen die huilen, gewond zijn, lachen of met een achtergelaten autoband spelen. Zij hebben (nog) geen keus gemaakt, weten niet wie vriend of vijand is, staan op het verkeerde moment toevallig op de verkeerde plek... worden meegesleurd in de waanzin van volwassenen en voor je het weet gaan ze meedoen en spelen vriend of vijand: 'Nu zijn jullie IS en dan schieten we jullie dood. Nee, ik wil Amerikaantje zijn... wij zijn sterk, jullie zijn Palestijnen... nee, jullie zijn Joden en dan gooien we met stenen naar jullie tank...'

"Wij verkeren in de illusie dat een kind langdurig zoet gehouden kan worden met het idee dat we leven in een onschuldige wereld, waarin alles eenvoudig, goedmoedig en begrijpelijk is", schreef de Joods-Poolse pedagoog Korczak. Dat is niet zo, want goed en kwaad strijden voortdurend om de voorrang in deze wereld, ook in onszelf. Wij zijn geneigd het kwaad bij de ander te bestrijden in plaats van in onszelf. Daarom voeren we oorlog en maken we vele slachtoffers onder kinderen. Die denken dat het zo hoort, zij imiteren ons en menen ook al snel dat de vijand de ander is. Tijdens geschiedenislessen, overal ter wereld, krijgen zij dit te horen. Geschiedenisboeken worden zelfs herschreven om dit vooral duidelijk te maken; eigen misdaden worden verzwegen of goedgepraat.

Het is belangrijk om kinderen te leren dat de ander een mens is zoals jij. Turkse, Marokkaanse, Nederlandse, Joodse, Palestijnse, Russische, Oekraïense, Surinaamse, Duitse, Poolse kinderen.... Laat hen vooral samen spelen en voed hen niet op in apartheiddenken.

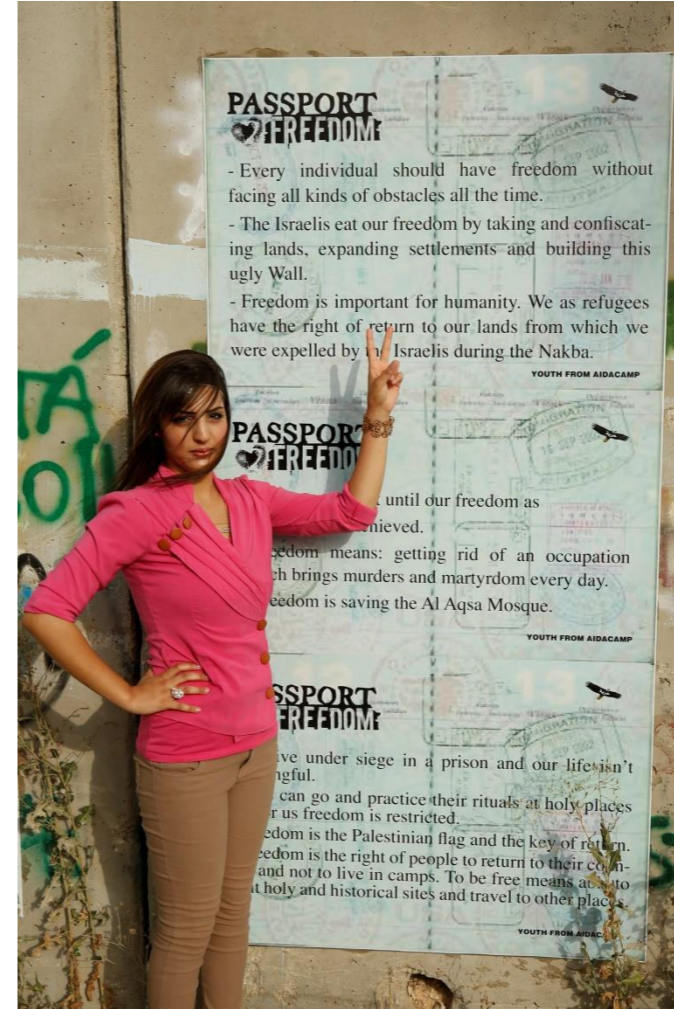
"God is te vinden in de ogen van de Ander", schreef de Joods-Franse filosoof Levinas. De vijand kun je alleen bestrijden met respect en naastenliefde.

Arie de Bruin

Gedichten rond dit thema zijn te vinden in:

- Arie de Bruin, Len Munnik, (2015), Je bent er geweest, Levendig Uitgever (tekening/gedicht bovenaan)
- Arie de Bruin, Willem de Vos, (2018), Dromen met Lef, Uitgave Givat-Haviva.nl (zie inzet hiernaast)
- Arie de Bruin, (sept. 2018), Vergeet het kind niet als je de wereld wilt verbeteren, Levendig Uitgever

LEREN BIJ DE MUUR

Eens was ik in een discussie verwickeld over in hoeverre je checkpoints in de West Bank als een leeromgeving kunt beschouwen. Checkpoints? Bij Israëlische checkpoints word je geduld en uithoudingsvermogen getest, maar word je kennis getest? Meestal probeer je de checkpoint ervaring zo snel mogelijk te vergeten. Toch vertelde ik mijn kinderen vroeger dat de checkpoint ook een soort les burgerschapskunde is. Wanneer ze met mij als buitenlander door de checkpoint heengingen werden ze als toerist beschouwd, wanneer ze met mijn Palestijnse vrouw door de checkpoint gingen, werden ze ineens heel anders behandeld, namelijk als Palestijnen. Een levensles.

WAT IS GIVAT HAVIVA?

Givat Haviva is het grootste en oudste Joods-Arabische instituut voor vredeseducatie dat zich met educatieve programma's inzet voor 'n vreedzame samenleving tussen Joodse en Arabische bevolkingsgroepen in Israël.

In 2001 werd Givat Haviva bekroond met de UNESCO prijs voor vredeseducatie voor haar aanhoudende bijdrage aan de Joods-Arabische dialoog en het herstel van onderlinge relatie.

Met het succesvolle model 'Shared societies' voor de opbouw van een gemeenschappelijke samenleving, zet Givat Haviva in op regionale samenwerking in gebieden waar zich verschillende Arabische en Joodse dorpen steden bevinden. Het model staat voor gezamenlijke verantwoordelijkheid, rechten en plichten. Begrip voor elkaars geschiedenis, cultuur en standpunten is de pijler voor succes.

Stichting Vrienden van Givat Haviva, de Nederlandse steunstichting, zet zich vooral in voor het project 'Children teaching children' dat zich richt op 12 en 13 jarige Joodse en Arabische kinderen.

De kinderen krijgen op school onderwijs in elkaars geschiedenis, achtergrond en cultuur en ontmoeten elkaar regelmatig in educatieve en creatieve workshops op de campus van het vredescentrum. Zo ontdekken zij dat vooroordelen niet kloppen en alle kinderen ten diepste dezelfde wensen en dromen hebben.

Vanuit het Arab Educational Institute in Bethlehem, waarvoor ik werk, gaan we de komende maanden met enkele honderden jongeren, waaronder veel jonge vrouwen, werken aan een buitenschools onderwijsprogramma, waarin de pijnpunten van de Palestijnse maatschappij centraal staan.

Zo gaan ze naar de rand van een stuk gebied dat door Israël onteigend wordt voor de uitbreiding van een nederzetting en doen daar onderzoek en organiseren een *advocacy action*, een creatieve daad van je verhaal publiek vertellen via drama, picket-line of verhaal op de Muur. Plus gebruik van (sociale) media.

Vooraf in zgn. gebieden C in de West Bank, die onder algehele Israëlische militaire controle staan, moeten gemeenschappen letterlijk voor hun voortbestaan strijden.

Op het moment staat een Bedoeïenengemeenschap (Khan al-Ahmar) ten oosten van Jeruzalem richting Jericho centraal in de belangstelling. Zij moeten van Israël vertrekken naar een gebied vlakbij een vuilnisstortplaats in Oost-Jeruzalem. Met een groep jonge Bedoeïenvrouwen wordt nu voor de *Wereld Week voor Vrede in Palestina Israël* een actie op 21 september voorbereid die zowel een schreeuw om recht is als een onderwijsprogramma, namelijk hoe je zaak en rechten naar een breder publiek te communiceren, met gebruik van moderne media.

Toine van Teeffelen

